

Ks. Franciszek Blachnicki

Výpisky z knihy Eucharystia Paschalne žycie chrześcijanina

(Odporúčam čítať po častiach, nie naraz.)

Eucharistia, ako čítame v Konštitúcii o posvätnéj liturgii b. 10, je vrcholom, ku ktorému smeruje činnosť Cirkvi, a zároveň prameňom, z ktorého prúdi všetka jej sila.

Čo to znamená postaviť Eucharistiu do centra svojho života a aké to má následky?

Podstatnou črtou tajomstva Eucharistie je sprítomnenie v nej aktu nezištného darovania sa, ako to urobil Ježiš Kristus, sprítomnenie jeho veľkonočného tajomstva. A našou úlohou v eucharistickom zhromaždení je vstúpiť do prežívania a sprítomnenia tohto tajomstva vo svojom živote.

V Cirkvi stojíme tvárou tvár pred otázkou: „A za koho ma pokladáte vy?“ (Mt 16, 15).

Ježiš Kristus prichádza k nám v mnohých znakoch, v ktorých ho spoznávame skrze vieru.

Treba vstúpiť do Božieho myslenia: „Lebo moje myšlienky nie sú vaše myšlienky...“ (Jz 55, 8). Musíme si osvojiť iné perspektívy pohľadu na život a Božie pôsobenie vo svete.

Tajomstvo trpiaceho a odsúdeného Mesiáša je tajomstvom Boha, ktorý je láskou. Láska sa prejavuje v obeti, utrpení, sebadarovaní, v obetovaní života. Vydal sa do rúk ľudí, dovolil, aby mu spôsobovali krivdu, preto, aby mohol vyplniť akt odpúšťajúcej lásky. Nik neočakával takýto spôsob prejavu lásky. A takýto prejav lásky má pokračovanie v Cirkvi, v našom živote. Cirkev kráča s Ježišom cestou kríža. Koncil zamietol pohľad na Cirkev, ktorá má moc nad svetom. Stále sú tu iní, ktorí škodia Cirkvi, a našou úlohou je v týchto situáciách hlbšie chápať tajomstvo ukrižovaného Mesiáša, tajomstva Cirkvi, ktorá k zmŕtvychvstaniu a k sláve musí ísť cestou kríža.

„Blahoslavení...“ (Mt 5, 3nn).

Tí, ktorí nám škodia, prenasledujú nás, nemôžu zrobiť nič iné, iba uvoľniť väčšie dobro v našom živote. A takéto situácie nesmieme premárniť.

Vstúpiť do veľkonočného tajomstva Krista

Čo to znamená?

Druhý vatikánsky koncil nám pripomenul, že počas svätej omše sa nielen sprítomňuje smrť Ježiša Krista na kríži, ale aj jeho zmŕtvychvstanie – celé veľkonočné tajomstvo. Nielen Kristovu smrť vyznávame, ale sa zároveň aj do nej zapájame. Od krstu prechádzame s Kristom zo smrti do života. Obnovuje sa to v každej svätej omši. Nakoľko s ním umierame, natoľko s ním žijeme.

Umieranie, ktoré je prameňom života, musí byť programom nášho života, vždy a všade umierať – hriechu. Umiera v nás starý človek so svojou žiadostivosťou, zlými návykmi, zriekaním sa toho, čo nie je v zhode s Božou vôľou. Potom bude v nás rásť nový život, nový človek, pre ktorého smrť je bránou k plnšiemu životu. Všetko, čo prežívame vo svojom kresťanskom živote, utrpenie, ťažkosti, rodí život a naplňa nádejou. Pred smrťou neutečieme; ak ju prijmeme z Otcovej ruky, zmení sa na akt lásky, odovzdania sa Bohu, teda na niečo pekné. Ak podstatou života človeka je vlastnenie seba v sebaobetovaní, ak každý deň sa na svätej omši učíme obetovať sa Bohu, tak sa nám to v plnosti podarí vo chvíli smrti, kedy sa život nekončí, len sa zmení.

Ježiš Kristus predstavuje základný zákon ľudského bytia a povolania. „Kto miluje svoj život, stratí ho, a kto svoj život nenávidí na tomto svete, zachráni si ho pre večný život“ (Jn 12, 25).

A to, pred čím človek uteká, je cestou k plnosti života.

Prečo Boh dal človekovi taký divný zákon?

Lebo ho stvoril na svoj obraz a tento zákon je v Bohu. Láska spočíva v dávaní, nezadržiavaní si pre seba, v túžbe mať. Preto je Boh v troch osobách. Boh Otec sa daruje, vypovedá sa a to

rodí Večné Slovo, odlesk jeho slávy. Otec a Syn vlastní Božiu prirodzenosť nie skrze vlastnenie, ale skrze dávanie. V Bohu je zosobnená láska – Duch Svätý. K takejto existencii je povolaný človek.

Človek zišiel z tejto cesty skrze hriech, odtrhol sa od Boha, chce vlastniť, mať pre seba. A preto sa zrodila smrť. Človek sa ponoril do ničoty, stáva sa egoistom, zhromažďuje majetky, užíva si a ponára sa do smrti.

Preto prišiel Boh, stal sa človekom, obetoval sa za nás. Vydaný bol do rúk hriešnikov. „Toto je moje telo, ktoré sa dáva za vás...“ (Lk 22, 19).

Ježiš Kristus prijal toto vydanie sa na kríž. Takýmto neobyčajným spôsobom sa zjavil Boh. Ináč asi nám nemohol zjaviť to, že je láskou či darovaním sa.

V hostii je Ježiš Kristus vydaný na našu milosť alebo nemilosť. Jeho vydanie sa je vydaním posledným, úplným. Ovocím tohto vydania sa je život. Preto musel vstať z mŕtvych. Získal nový život, plnosť života. Moc tohto života, jeho plnosť je taká, že Ježiš Kristus ju udeľuje všetkým ľuďom všetkých čias.

„Kto je tento chlieb, bude žiť naveky“ (Jn 6, 58b). Táto cesta je otvorená pre všetkých.

Ježiš ustanovil krst, aby sme mali silu umierať svojmu egoizmu, sebaláske, aby sme zanechali starého človeka, ktorý chce mať všetko pre seba. Krstom sme boli ponorení do Kristovej smrti. Keď víťazíme nad egoizmom, otvárame sa na potreby blížneho. Nezištne mu poslužíme, keď stojíme pri ňom v čase skúšok, opustenosti – vtedy prechádzame zo smrti do života (porov. Lk 9, 24).

Eucharistické znaky jednoty s Bohom a ľuďmi.

Každá sviatosť je znakom určitej skutočnosti, uskutočňuje to, čo naznačuje.

Čoho znakom je Eucharistia? Čo naznačuje a čo uskutočňuje?

Eucharistia je znakom jednoty, zjednotenia sa ľudí s Bohom a navzájom medzi sebou – communio. Tie dva aspekty sú neoddeliteľné. Prežívam zjednotenie s Ježišom Kristom, ale aj so svojimi bratmi – tvorí sa spoločenstvo. Vrcholom tejto jednoty je eucharistická hostina, požívanie toho istého chleba pri jednom stole. Zasadanie pri jednom stole a požívanie pokrmu je od nepamäti znakom jednoty, pokoja a lásky. Preto Ježiš Kristus vybral tento znak.

A ako to vyzerá vo farnosti?

Čo je to za znak jednoty, keď iba malá delegácia prichádza k oltáru a prijíma Pánovo telo?

Alebo je to vyjadrenie komúnia iba s Ježišom Kristom, a nie s bratmi?

Ako to má vyzerat'?

Keď prichádza čas obetnej hostiny, prežívame to ako vrchol svojej účasti, vstávame, zapájame sa do procesie, spievame pieseň, nik nám neprekáža v procesii – ideme k Pánovmu stolu ako jeden Boží ľud, ako jedna Božia rodina. Vtedy je Eucharistia sviatosťou jednoty.

Ježiš Kristus povedal vezmite a jedzte, a nie berte a pozerajte.

Ak čítame, že Eucharistia je sviatosť tela a krvi Pána, nie je to úplná pravda, tú je potrebné ešte doplniť. Eucharistia je to, keď jeme Pánovo telo v spoločenstve Božieho ľudu. Svätý Pavol hovorí, že vtedy sme jedno, keď jeme tento chlieb (porov. 1 Kor 10, 17).

Znakom jednoty je v Eucharistii všetko, celé eucharistické zhromaždenie.

Postoje vďakyvdávania

Chlieb a víno. Čoho znakom sú tieto dva neuveriteľne jednoduché symboly, a predsa ukrývajúce v seba nevyčerpateľnú hĺbku?

Chlieb a víno sú symbolmi pokrmu. Od prijímania jedla závisí náš život. Pritom život je najväčší dar, najväčšie dobro. To, že musíme jesť a piť, nás vedie k uvedomeniu si, že v sebe nemáme život. Náš život musí byť neustále podporovaný skrze dary, ktoré prichádzajú zvonku, ktoré musím prijímať. Uvedomujeme si, že žijeme vďaka Niekomu inému, vďaka niečomu, čo nezávisí od nás, čo nie je v nás. Preto by sme mali žiť v neustálom

vd'akyvzdávaní. Kresťan, kým začne jesť, najprv vzdáva vd'aky. Postoj vd'akyvzdávania v starokresťanskej terminológii sa nazýva Eucharistia. Pred nami sa otvára ešte väčšie tajomstvo: tajomstvo plného života, života, ktoré je bez konca, večný život. Dočasným životom sme obdarovaní preto, aby sme mohli prijať dar večného života. Musíme to pochopiť, to je zmysel nášho života. Večný život je len v Bohu. To je veľká, radostná dobrá správa, to je evanjelium: Boh nám chce dať život, preto nás pozval k životu.

„Kto je tento chlieb, bude žiť naveky“ (*Jn 6, 58b*).

„Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto bude jesť z tohto chleba, bude žiť naveky.

A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta“ (*Jn 6, 51*) a nápojom je moja krv.

Ježiš Kristus tento znak chleba a vína ustanovil vtedy, keď dokončil dielo nášho vykúpenia, keď nás oslobodil od zákona smrti, keď nám otvoril cestu k plnosti života. V znaku chleba a vína dostávame nielen niečo, čo je potrebné pre dočasný život; ten znak je vyjadrením inej skutočnosti – a to tej, že Boh nám skrze Krista dáva účasť na svojom živote, skrze jeho obeť na kríži dáva nám účasť na večnom živote. V tých slovách je ukryté tajomstvo: Boh je láska.

A čo je láska? Láska je darovaním sa, obetou. Láska spočíva v tom, že ten, kto miluje, daruje seba, obdarúva druhého.

„Čo máš, čo si nedostal? A keď si dostal, čo sa chvasceš, akoby si nebol dostal?“ (*1 Kor 4, 7*)